

העונש שנגזר עליו בשיפוט-מהיר, יביא רפואה למכה.

לדעת מוגרבי אין הסדרנים יכולים לבצע את תפקידם, ולא רק בשל היות רובם נכים. הם פוחדים. הם יודעים שיש הרבה טיפוסים שמספיק להגיד להם מילה אחת וזה נגמר בראסיה בפרצוף, אבל אם היתה המישטרה מקציבה שתי ניידות, רק שתי ניידות, שכל תפקידן היה לסייר בין בתי-הקולנוע, אחת בצפון-העיר ואחת בדרומה, הכל היה מישטנה.

„סדרן היה מרגיש את עצמו הרבה יותר בטוח, אם היה יודע שחוף רבע-שעה עד חצי-שעה תבוא הביקורת של הניידות לאורו. אז היה הסדרן מעד לגשת לביריונים ולהשתין אותם. אבל הצרה שאין גיבוי מאף אחד. בישיבה שערכנו עם סגן ראש-העיר, אריאל מעידי, אמרנו לו: אתם לוקחים 45% מכל כרטיס ומה אתם נותנים בתמורה? אפס. אז לפחות תנו לנו את חוליית פקחי-העישון, הרי הם בלאו הכי עושים סיורים באולמות, למה שלא יעשו את זה בקביעות ויהיו אחראים נוסף לכך גם על הסדר באולם? אבל הכל נשאר רק בגדר הצעות.”

וכאן טמון הכלב. הכל נשאר בגדר הצעות. איש אינו חושד בבעלי-האור למות שהם מפיקים רווח סמוי מן הביריונות. הם ערים לבעייה והיו רוצים לר-אות בפיתרון. הצרה היא שהם מחכים לראות את העבודה מתבצעת בידי אחרים. אם כלי-כך רע להם, למה לא יקומו, מאור גדים בהתאחדותם ויתחילו לפעול לבעור הנגע. כמה שביתות חוזרות, שהעילה להן היא ביריונות הקולנוע, תעוררנה ודאי את כל אותם גורמים, שגבי מוגרבי ציין כי ביכולתם לעזור.

אך כשקולנוע שובת אין מוכרים כרטיסי, וכשאין מכירה אין רווחים, בעלי בתי-

(המשך מעמוד 43)

כשבת הראשונה אחרי השיפוץ שערכתי באלנבי? עכשיו זה כבר לא כיסאות-עץ שהייתי משלם לנגר שלוש לירות לכיסא כדי לתקן אותם. כל תיקון של כיסא מרוסד זה מינימום ארבעים לירות!”

ורדימון, בוגר השלוחה התלאביבית של האוניברסיטה-העברית בכלכלה, מוסיף גם אספקט כלכלי לבעייה: „אין היום בית קולנוע בארץ שהוא ריווחי עד כדי כך שירשה לעצמו להוציא כמה רבבות טובות על שיפוצים מהסוג שעושים בחול.”

אבל ורדימון מודה כי עובדות כלכליות אלה הן שליליות לצד תופעות ההרס והביריונות. למה אין הוא נעזר במישטרה לבעור הנגע? „כשהזמנו את השוטרים, בהרבה מקרים לא באו. ואם באו, הגיעו רק לאחר שלושת-רבעי שעה, לרוב אחרי שהסרט כבר נגמר.”

לראות לבנות

את התחתונים

ל נכריאל מוגרבי, בעל קולנוע מוגרבי, ויושב-ראש התאחדות ענף בעלי-בתי-הקולנוע, נסיון משלו עם שוטרים: „שוטר אחרי שמונה שעות עבודה, אינו שווה כלום. עד לפני חודש החזקתי שוטר בשכר באולם, ברוב המקרים לא הרגשתי בכלל בקיומו, ואני לא מאשים אותם. אדם מגיע לעבודה נוספת אחרי שמונה שעות עבודה מפרכת, הוא מעדיף לנמנם באולם החשוך מאשר להסתבך בתגרות ביריונים. בסוף החלטתי שבשביל שש לירות לשעה, אני מקבל מעט מאוד והפסקתי איתם.”

מוגרבי, יליד ביירות, בן ה-45, פיתח תיאוריה משלו על צמיחת הביריונות ב-

הג'רעינים איש הג'א בכניסה לקולנוע „מרכז” בתל-אביב, יושב ובחוסר איכפתיות מופגן מפצח גרעינים. שלא לדבר כבר על הסכנה בשאונותו, הקולנוע ממוקם בלב התחנה-המרכזית, הרי שהתנהגותו משמשת דוגמה למתרחש בתוך האולם עצמו, שבטוף כל הקרנה הוא דומה יותר לדיר חזירים.

הקולנוע אוהבים רווחים יותר משהם שונאי אים ביריונות. לכן ממשיך הברדק לחגוג באולמותיהם.

הם עיוורים לחלוטין לחרב הפיפיות של הרווחים: שביתות אין + ביריונות יש = מיספר צופים הולך ופוחת, הגה שוב הקטנת רווחים!

ולא נכון כי רק הטלוויזיה גורמת לכך. אנשים אשר ביקרו בעבר פעמיים בשבוע בבתי-קולנוע לא עברו לביקורים חצי-שבועיים בשל רמתם הגבוהה של סירטי הטל-וויזיה.

נכון אמר אורגד ורדימון: „הטלוויזיה לא כלי-כך פגעה בנו. כמו שהוציאה לגמרי מן המחזור את הסרטים הבינוניים. היום ישנם רק סרטים טובים או גרועים. לסרט טוב באים המונים, עם או בלי טל-וויזיה. סרטים טובים הולכים כיום יותר שבועות מאשר לפני הולדת הטלוויזיה. אבל סרטים גרועים נופלים כמעט מייד, אבל שניים שלושה סרטים טובים בשנה מספיק לשמור על מאוזן חיובי של בית-קולנוע.”

אם לא הטלוויזיה היא שקוברת את הענף, אז הגיע הזמן שיחלישו הבעלים: אם כלי-כך רע בענף עד שצריך להעלות מחירי כרטיסים בכל שני וחמישי, ועם כל זאת אין הקהל מקבל תמורה מתאימה לכספו, או בבקשה: סיגרו את האר-למות וחסלו את העצגה!

בתי-הקולנוע לא יסבלו יותר מהפסדים, והקהל יפסיק לסבול בבתי-הקולנוע.

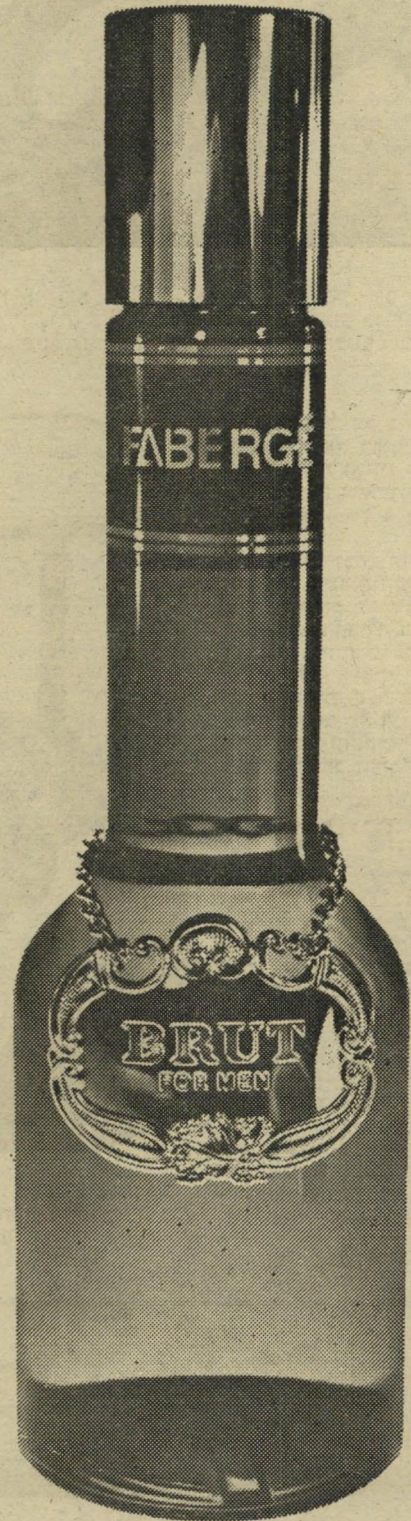
ארץ, ועל הדרכים למניעתה. „הביריונות בארץ התחילה מבתי-הקולנוע. היום כבר שכחו את הביריונים הראשונים שכל מה שעשו היה לשרוק בקטעי ההתעללות, ולצ'עק: „ארטיק! מסטיק! שוקולד!” אז צח-קו מהבדיחה הפנטסטית. היום כולם בוכים. „אותו צעיר ששרק או צעק, רצה לזכות בתשומת-לב, הוא רצה להיות פעם במרכז העניינים. הוא הצליח בכך, וההצ'לחה שיגעה אותו לגמרי.”

„היתה אצלנו תופעה בכניסה לאולם, שהיתה מסתיימת כל פעם במכות כאלה, שבסרטים לא ראו. כשהחלה אופנת המיקי-רוימיני החליטו החברה שהם מוכרחים לראות לבנות את התחתונים. לא חשוב שהיו רואים אותם לכל האורך והרוחב בלי שום קנצים, הם פיתחו להם ספורט.”

שני פושטקים היו עומדים על המדרגות בכניסה, כשחוט-ניליון שקוף מתוח ביניהם, וכשהיתה בחורה עם מיני עוברת, היו מרימים את החוט ואיתו את השימלה שלה. ברור שהחבר של הבחורה נחלץ מייד לפעולה, והיו עפות מכות רצח.”

סימנים אלה העידו לדברי מוגרבי, על ראשיתה של הביריונות. ומכאן עברה דרך חטיפות-הארנקים לשוד-בנקים. „מקורה של הביריונות הוא בקולנוע, וזה גם המקום שממנו צריך להתחיל לבער אותה. שוטר שייכנס בזמן ההצגה, יתפוס ביריון ויעצור אותו במקום, ואחרי שבוע יפרסמו כל בתי-הקולנוע בשיקופיות את שם הביריון ואת

מתנה יקרה לגבר יקר Brut

after shave . after shower . after anything!
Fabergé for the love of life.

להשיג בפרפורמיות מובחרות
מופץ ע"י לון